

NEW YORK TIMES'İN EN ÇOK SATAN YAZARINDAN
KARANLIK ELEMENTLER EVRENİNİ ÖZLEYENLERE

JENNIFER L.
ARMENTROUT

FIRTINA
VE
ÖFKE

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Melez Sözleşmeleri 1 - Melez
Melez Sözleşmeleri 2 - Saffkan
Melez Sözleşmeleri 3 - Tanrı
Melez Sözleşmeleri 4 - Apollyon
Melez Sözleşmeleri 5 - Avcı
Lux 1 - Obsidiyen
Lux 1,5 - Unutuluş
Lux 2 - Oniks
Lux 3 - Opal
Lux 4 - Köken
Lux 5 - Direniş
Hep Seni Bekledim
Kış Güneşi
Saplantı
Karanlık Elementler 1 - Kimi Öptüğüne Dikkat Et
Karanlık Elementler 2 - Kime Dokunduğuna Dikkat Et
Karanlık Elementler 3 - Kimi Seçtiğine Dikkat Et
Lanetli 1 - Lanetli
Lanetli 2 - Paramparça
Lanetli 3 - Cesur

Gamble Kardeşler 1 - Sağdıç
Gamble Kardeşler 2 - Oyuncu
Gamble Kardeşler 3 - Bodyguard
Hep Seni İstedim
Titan 1 - Geri Dönüş
Titan 2 - Güç
Titan 3 - Mücadele
Titan 4 - Kehanet
Sonsuzluğun Sonuna Dek
Ölene Dek Beraberiz
Ya Yarın Yoksa
Köken 1 - En Karanlık Yıldız
Köken 3 - En Parlak Gece
Köken 2 - En Aydınlik Gölge
Kan ve Kül 1 - Kan ve Külden
Kan ve Kül 2 - Ten ve Ateş Krallığı
Kan ve Kül 3 - Yaldızlı Kemikler Tacı
Kan ve Kül 4 - İki kraliçenin Savaşı
Ten ve Ateş 1 - Kıvılcımdaki Gölge
Ten ve Ateş 2 - Alevdeki Işık

HABERCİ 1 - FIRTINA VE ÖFKE

Orijinal adı: The Harbinger 1 - Storm and Fury

© 2019, Jennifer L. Armentrout

Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviren: Müge Özçelik

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Temmuz 2024 / 978-625-6932-73-9

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Harlequin Enterprises ULC

Kapak uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

JENNIFER L.
ARMENTROUT

FIRLINA
VE
ÖFKE

Çeviren: Müge Özçelik

DE
X

DEX KOPYA

Sana okur ve hâlâ görebildiğim tüm yıldızlara...

“Bir öpücük alabilir miyim?”

Damarlarımda heyecanın uğultusunu hissederek bakışlarımı televizyon ekranından ayırıp Clay Armstrong’a çevirdim. Bulanık gören gözlerimi odaklayıp Clay’in yüz hatlarını bir araya getirmem biraz zaman aldı.

Benden sadece birkaç ay büyük olan Clay, sürekli alnına dökülen ve parmaklarımı aralarında gezdirmem için bana âdeta yalvaran açık kahverengi saçlarıyla fazlasıyla hoş bir çocuktur.

Ama zaten o güne dek, itici diyebileceğim tek bir Gardiyan’a bile rastlamamıştım hem insan hem de Gardiyan gibi görünmeyi nasıl başardıklarına akıl sır erdirmekte zorlansam da.

Clay, ebeveyninin salonundaki kanepede yanımda oturuyordu. İkimiz yalnızdık ve hayattaki hangi seçimlerim sonucu kendimi onunla kalçalarımız birbirine dokunur halde yan yana otururken bulmuştum bilmiyordum. Bir yetmişlik boyumla hiç de kısa boylu bir kız sayılmasam da tüm Gardiyanlar gibi o da, bana kıyasla fazlasıyla iriyarıydı.

Clay bana hep, çoğu Gardiyan’dan daha dostça, hatta flörtöz davranmıştı ve bu hoşuma gidiyordu. Bana, başkalarının ilişkilerinde tanıklık ettiğim ama o güne dek hiç bizzat deneyimlemedi-

ğim bir ilgi gösteriyordu. Gardiyan camiasında kimse bana özel bir ilgi göstermemişti; arkadaşım Jada ve elbette Misha hariç, ki onlar da beni öpmek falan istememişlerdi.

Ama Clay bana hep iyi davranmış, perişan halde olduğumu bildiğim zamanlarda bile iltifatlar yağdırmıştı ve son birkaç haftadır da sürekli peşimdeydi. Bu *hoşuma* gidiyordu.

Ayrıca bunun kötü bir yanı da yoktu.

Bu yüzden, genç Gardiyanlar'ın geceleri başında toplanıp vakit geçirdiği son derece geniş bir ateş çukuru olan Çukur'da yanıma yaklaşip beni evinde film izlemeye davet ettiğinde hiç tereddüt etmedim.

Şimdi Clay beni öpmek istiyordu.

Ve ben de öpülmek.

"Trinity?" dedi Clay ve parmaklarının bir anda yüzüme yaklaştığını gördüğümde irkildim. Yanağıma dökülen bir tutam saç alıp kulağımın arkasına götürdü. Elini geri çekmekte acele etmedi. "Yine aynı şeyi yapıyorsun."

"Ne yapıyorum?"

"Dalıp gidiyorsun" dedi. Haklıydı; bunu çok sık yapıyordum. "Nereye daldın yine?"

Gülümседim. "Hiçbir yere. Buradayım."

Gardiyanlar'a özgü o parlak, gök mavisi gözleriyle gözlerimin içine baktı. "Güzel."

Dudaklarımdaki gülümseme genişledi.

"Tek bir öpücük alabilir miyim?" diye sordu tekrar.

Heyecanım arttı ve ağır ağır nefesimi bıraktım. "Tek bir öpücük."

Gülümseyen Clay başını eğip ağızlarımızı birbirine yaklaştırdı. Dudaklarım beklentiyle aralandı. Daha önce de öpüşmüştüm. Bir kez. Eh, o zaman işin büyük kısmı bana düşmüştü. On altı yaşındayken Misha'yı öpmüş ve ondan karşılık almıştım ama sonra öpüşmemiz tuhaflaşmıştı çünkü o güne dek onu hep erkek kardeşim gibi görmüştüm ve ikimiz de bu tür bir hayata ilgi duymuyorduk.

Üstelik Misha'nın kim olduğu, aramızda böyle bir ilişkinin yaşanmasına izin vermiyordu.

Benim kim olduğum.

Clay'in dudaklarına dokundurduğu dudakları öyle sıcak ve... öyle kuruydu ki. Şaşırıp irkildiğimi hissettim. Oysa ben onun dudaklarının, ne bileyim işte, *daha ıslak* olacağını düşünmüştüm. Yine de... hoş bir duyguydu; özellikle de dudaklarının artan baskısı dudaklarımı iyice araladığında ve *daha fazlası* olduğunda. Şimdi Clay ağzını, ağzımın üstünde dolaştırıyor ve ben de ona aynı şekilde karşılık veriyordum.

Ensemdeki eli, sırtımdan kalçama kaydığında onu durdurmak istemedim. Bunu hissetmek de hoşuma gitmişti ve beni usulca kanepeye yatırmasına itiraz etmedim. Beni altında ezmek için kolundan destek alarak üstüme eğildiğinde kollarımı onun omuzlarına doladım.

Gardiyanlar'ın vücut ısısının sadece insanlarınkinden değil, benimkinden de yüksek olduğunu biliyordum ama Clay hepten sıcağı, neredeyse alev alacak kadar.

Ve ben de... biraz ısınmışım sanki.

Öpüşmeyi sürdürdük ve Clay'in öpücükleri artık ilk başta olduğu kadar kuru değildi. Vücudunun alt kısmının vücuduma bastırması, bana sürtünmesi ve daha fazlasının olması gerektiğini, eğer istersem daha fazlasının olabileceğini hissettiren esrarengiz bir ritim tutturması hoşuma gitmişti.

Ve bu... *güzeldi*.

Birlikte onun evine yürürken elimi tutması kadar güzeldi. Karpuz ve limonata kokulu mumu yakması kadar güzeldi. Sadece bunu yapmasında değil, kalçamı avuçlamasında da romantik bir şeyler vardı. İçimi sıcak, hoş bir duygu kaplamıştı. Hadi birbirimizin giysilerini parçalayıp sevişelim şeklinde bir heyecan duymuyordum ama bu... Bu gerçekten güzeldi.

Sonra Clay elini gömleğimin altına sokup göğsümü avuçladı.

Oha.

Uzanıp elini tuttum ve dudaklarımı dudaklarından ayırıp geri çekildim.

"Burada dur bakalım."

“Ne?” Gözleri hâlâ kapalı, eli hâlâ göğsümde, kalçaları da *hâlâ* hareket halindeydi.

“Tek bir öpücük demiştin” diye hatırlattım elini çekiştirerek. “Bu, bir öpücükten çok daha fazlası.”

“Hoşuna gitmiyor mu?”

Gidiyor muydu?

Gitmişti ve burada kilit öge *geçmiş zaman* ekiydi.

“Artık gitmiyor.” *Artık gitmiyor* cümlesinin neresi *beni bir daha* öp mesajı veriyordu bilmiyordum ama Clay bu mesajı almıştı. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve bu artık hoş bir baskı olmaksızın çıkıp neredeyse acı vermeye başladı.

Birden içimde bir öfke kıvılcımı çaktı. Clay’in kolunu sertçe tutup gömleğimin altından çıkardım. Onu göğsünden itip öpüşmeyi sonlandırdım.

Öfkeyle yüzüne baktım. “Kalk üstümden.”

“Ben de onu yapmaya çalışıyorum zaten” diye homurdanarak doğrulmaya davrandı ama yaptığı bu iğrenç yorumdan sonra benim için yeterince hızlı değildi.

Onu ittim... *sertçe* ittim. Clay yana devrilip aşağı uçtu. Yere düştü ve ağırlığıyla birlikte televizyon sarsıldı, mumun alevi titredi.

“Kahretsin, neler oluyor?” diye sordu yere oturarak. Az önce yaptığım şeyi yapabildiğimi görmek onu afallatmıştı.

“Sana bundan hoşlanmadığımı söyledim” dedim bacaklarımı kanepeden aşağı sarkıtıp ayağa kalkarken. “Ve sen durmadın.”

Şoka giren Clay gözlerini ağır ağır kırpıştırarak bana baktı. Belki ki sözlerimi duymamıştı bile. “Sen beni ittin.”

“Evet çünkü bana kaba davrandın.” Bacaklarının üstünden atladım ve ağır adımlarla pencerenin önünden geçip kapıya yöneldim.

Clay güçlükle ayağa kalktı. “Seni öpmem için yalvarırken bunu hiç de kaba bulmuyordun.”

“Ne? Pekâlâ. Bu resmen kuyruklu yalan” dedim terslenerek. “Ben sana yalvarmadım. Beni öpüp öpemeyeceğini sordun ve ben de tek bir öpücüğe izin verdim. Olayı çarpıtma.”

“Neyse ne. Biliyor musun, aslında seni öpmeye hiç de hevesli değildim.”

Gözlerimi devirip tekrar kapıya döndüm. “Hiç de öyle görünmüyordun.”

“Çünkü sen burada benden kendisiyle çiftleşmemi beklemeyecek tek dışısın.”

Çiftleşmek fiili Gardiyan dilinde cinsel ilişkiye girmek anlamına gelmez. Evlenip tonlarca iğrenç Gardiyan bebeğine sahip olmayı ifade eder ve ben artık bu noktada hakarete uğramanın da ötesine geçmiştim. Clay’in böyle söylemesinin çok yanlış olması bir yana, sözleri beni can evimden vurmuştu.

Burada gerçekten de bana uygun, ciddi bir ilişkiye girebileceğim kimse yoktu. Wardenlar insanlarla çiftleşmezdi.

Benim türümle bile çiftleşmezlerdi.

“Eminim ki burada seninle çiftleşmek istemeyecek tek kadın ben değilim, seni ahmak herif.” Clay bir Gardiyan’ın hızıyla hareket etti. Bir an kanepenin yanındayken bir sonraki an tam karşımdaydı.

“Bana böyle...”

“Kelimelerini dikkatli seç dostum.” Sinirim çabucak öfkeye dönüştü ve sakinleşmeye çalıştım çünkü... ben öfkelendiğimde kötü şeyler olurdu. Ve bu kötü şeyler çoğunlukla kan içerirdi.

Clay’in çenesindeki bir kas seğirdi ve derin bir nefesle göğsü inip kalktıktan sonra o yakışıklı yüzü sakinleşti. “Biliyor musun, iyisi mi yeniden başlayalım.” Eli hızla görüş alanımdan çıkıp omzumun üstüne yerleşti. Hiç beklemediğim bu temas beni ürkütüp yerimden sıçrattı.

Clay büyük hata yapmıştı çünkü ben ürkütölmekten nefret ederdim. Kolunu tuttum. “İnsan yere çarptığında canı ne kadar yanar söyler misin?”

“Ne?” Clay’in ağzı hafifçe açık kalmıştı.

“Çünkü az sonra gerçekten sert bir şekilde yere çarpacaksın.” Kolunu büktüm ve çok kısa bir an, yüzündeki o şok ifadesini gördüm. Henüz eğitim aşamasındaki bir Gardiyan olan Clay, tüm

dünyanın savaşçı olarak bildiği Gardiyanlar'dan biri olmaya hazırlanıyordu ve ona karşı nasıl bu kadar hızlı üstünlük sağladığımı anlayamamıştı.

Sonra hiçbir şey düşünemez oldu.

Onu kendi etrafında döndürüp sağ bacağıma üstüne yatırdım. Sol bacağıma kullanıp olanca gücümle bir tekme indirdim ve ayağım tam da beline isabet etti. Kendimle olağanüstü gururlanarak Clay'in yeri öpmesini bekledim.

Ama öyle olmadı. Clay odanın diğer tarafına doğru havalanıp pencereye çarptı. Kırılan camın ardında bıraktığı boşluktan geçip bahçeye uçtu. Gürültüyle yere çarptığını duydum. Sanki küçük çaplı bir deprem yaşanmıştı.

"Eyvah" diye fısıldadım ellerimi yanaklarıma bastırarak. Yaklaşık yarım dakika öylece kaldıktan sonra öne fırlayıp hızla kapıya koştum. "Ah, hayır, hayır, hayır."

Neyse ki verandanın ışığı yanıyordu ve etraf Clay'in nerede olduğunu görmeme yetecek kadar aydınlıktı. Bir gül ağacının üstüne düşmüştü.

"Ah, Tanrım." Ben basamakları inerken Clay de inleyerek yana devrilmiş, kendini çalılardan kurtarmıştı. Görünüşe bakılırsa yaşıyordu. Bu iyiye işaretti.

"Neler oluyor?"

Duyduğum sesle irkildim ve sesi tanıyarak başımı yukarı kaldırdım. Misha. Gölgelelerin arasından sıyrılan Misha verandanın ışığı altında durdu. Yüzünü net seçemeyeceğim kadar uzaktaydı ama zaten hayal kırıklığı ve hayret karışımı bir ifade taşıdığını söylemek için onu görmem gerekmiyordu.

Misha yerde yatan Clay'e, bana ve pencereye baktıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Sormaya korkuyorum."

Onu gördüğüme hiç şaşımamıştım. Çukur'dan sıvışıp buraya geldiğimi fark etmesinin an meselesi olduğunu biliyordum. İkimiz birlikte büyümüş, daha yürümeye başlar başlamaz birlikte eğitim almıştık ve onun adımlarına yetişebilmek uğruna düşüp –bu ha-

lim onu epey güldürmüştü– dizimi kanattığımda, dünyam ilk kez başıma yıkıldığında yanımda hep o vardı.

Misha kızıl saçlı, çilli ve sevimli bir ahmaktan, hoş bir delikanlıya dönüşmüştü. On altı yaşındayken ona yaklaşık iki saatliğine abayı yakmıştım ve onu öpmem de bu zamana denk geliyor.

Bugüne dek pek çok kısa süreli aşk yaşadım.

Ama Misha benim için bir kader arkadaşı, şu dünyadaki en iyi dostum olmaktan çok daha ötedeydi. O benim Koruyucu'mdu, bana çocukluğumdan beri bağlıydı ve bu bağ çok güçlüydü.

Yani ben ölürsem o da ölürdü ama o benden önce ölürse aramızdaki bağ kopar ve Misha'nın yerini başka bir Gardiyan alırdı. Bunu hep haksızlık olarak görsem de söz konusu bağın tamamen tek taraflı olduğunu da söyleyemem. Benim içimdeki şey, olduğum kişi onu besliyordu ve onun Gardiyanlık güçleri de benim insan yönümün eksikliklerini gideriyordu.

Bir açıdan ikimiz bir madalyonun iki yüzüydük ve onu öperek ilahi bir kuralı çiğnemiştim. Babama göre, bir Koruyucu ve sorumluluğunu üstlendiği kişi birlikte asla yaramazlık yapamaz, güzel vakit geçiremezdi. Bunun ikisi arasındaki bağla bir ilgisi olduğunu tahmin etsem de tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildim. Babama, birlikte biraz eğlenmelerinin aralarındaki bağa ne zararı olabilir ki, diye sorduğumda bana, bebeklerin nasıl yapıldığını sormuşum gibi ayıplayan bir bakış atardı.

Yine de bütün bunlar şu anki öfkemi dindirmeye yetmiyordu. “Gördüğün gibi her şey kontrolüm altında” dedim yerde inleyen Clay'i işaret ederek. Çocuğun yüzünde küçük siyah noktacıklar olduğunu görebiliyordum. Yoksa diken miydi bunlar? Tanrım, keşke öyle olsaydı.

“Bunu sen mi yaptın?” Misha yüzüme baktı.

“Evet?” Clay yavaş yavaş yerden kalkarken kollarımı göğsümdede kavuşturdum. “Ve bunun için üzüldüğümü de söyleyemem. “Tek bir öpücüğün” ne anlama geldiğini bilmiyor.”

Misha tekrar Clay'e döndü. “Öyle mi?”

“Kesinlikle öyle” dedim.

Misha sessizce homurdanarak, en sonunda dizlerinin üstünde durmayı başaran Clay'in yanına gitti. Belli ki Clay az sonra ayağa kalkmakta ondan yardım alacaktı. Misha, Clay'i gömleğinin arkasından tutup yukarı kaldırdı ve yüzü kendisine dönük olacak şekilde çevirdi. Nihayet yakasını bıraktığı çocuk, ondan daha kısa boylu olduğu için bir adım geriye sendeledi.

"Demek sana durmanı söyledi ve sen durmadın, ha?" diye sordu Misha.

Clay başını kaldırdı. "Sözlerinde ciddi değildi..."

Misha kolunu yıldırım hızıyla geriye götürüp Clay'in o şaşşal suratının ortasına bir yumruk indirdi. Zavallı çocuk o gece ikinci kez yere serilmişti.

Kıs kıs güldüm.

"Şu an benim de bunu yapmakta ciddi olmadığım gibi mi?" dedi Misha yere çömelerek. "Biri bir şey söylediğinde sözlerinde ciddidir."

Clay eliyle yüzünü örtmeye çalışarak, "Lanet olsun" diye sızlandı. "Sanırım burnumu kırdın."

"Umurumda değil."

"Tanrım." Clay doğrulmaya davrandı ama sonra tekrar poposunun üstünde yere oturdu.

"Trinity'den özür dilemelisin" diye emretti Misha.

"Öyle olsun dostum." Clay güçlkle ayağa kalkıp bana döndü ve boğuk bir sesle, "Özür dilerim Trinity" dedi.

Elimi kaldırıp ona orta parmağımı gösterdim.

Misha'nın onunla işi henüz bitmemişti. "Bir daha Trinity'le konuşmayacaksın. Hatta ona göz ucuyla bile bakmayacak, onun olduğu yerde nefes bile almayacaksın. Dediğimi yapmazsan seni bir kez daha camdan aşağı fırlatır ve bu defa daha fena benzetirim."

Clay elini indirdiğinde yüzünden koyu kırmızı kan boşaldığını gördüm. "Beni camdan aşağı atan sen değilsin ki..."

"Belli ki ne demek istediğimi anlamadın" dedi Misha homurdanarak. "Seni camdan aşağı atan bendim ve bir dahaki sefere daha kötüsünü yaparım. Şimdi anladın mı?"

“Evet.” Clay eliyle ağzını sildi. “Anladım.”

“O zaman defol git gözümün önünden.”

Clay koşarak eve girip kapıyı arkasından kapattı.

“Sen de eve dön artık” dedi Misha, sert bir sesle. Beni elimden tutup bahçeden, gölgelerin arasından geçirdi. Bana rehberlik etmesine izin verdim çünkü ışıklardan uzaklaştığımız anda hiçbir şey göremez olmuştum. Ana binaya giden kaldırıma ayak basar basmaz, “Thierry bunu bilse iyi olur” dedim

“Ah, evet, Thierry”ye söyleyeceğim. Bunu bilmeli ve Clay’e destansı bir dayaktan daha fazlası verilmeli.”

“Katılıyorum.” İçimden geri dönüp Clay’i başka bir pence-reden daha aşağı atmak geliyordu ama işin bundan sonraki kısmını Thierry’ye bırakacaktım; bu, ikinci babam olarak gördüğüm adamla fazlasıyla utanç verici bir konuşma yapmam gerekeceği anlamına gelse bile.

Ama Thierry konumu gereği daha fazlasını yapabiliirdi. Burada patron oydu; üstelik sıradan bir klan lideri de değil, diğer klanları ve Orta Atlantik ve Ohio Vadisi’ndeki pek çok karakolu yöneten bir Dük’tü. Nihayetinde yeni savaşçıların eğitimi ve topluluğun güvenliğiyle birlikte nispeten gizli kalması da onun sorumluluğundaydı.

Thierry, Clay’in bir daha asla böyle bir şey yapmamayı öğrenmesini sağlayabiliirdi.

Misha, Clay’in evinden yeterince uzaklaştığımızda durdu. “Konuşmalıyız.”

İç geçirdim. “Şu an nasihat dinleyecek durumda değilim. Bunu iyi niyetle yaptığını biliyorum ama...”

“Onu nasıl camdan dışarı attın?” diye sordu Misha sözümü kesip.

Kaşlarımın çatıldığını hissederek Misha’nın gölgelenen yüzüne baktım. “Onu ittim ve sonra... Şey, onu tekmeledim.”

Misha elimi bırakıp omzumu tuttu. “Onu camdan dışarı atmayı nasıl başardığını soruyorum Trin.”

“Şey, işte, bana öğretildiği gibi bacağımı havaya kaldırdım ve...”

“Kastettiğim bu değil seni küçük ukala” dedi Misha bir kez daha beni susturarak. “Giderek güçleniyorsun. Hem de çok güçleniyorsun.”

Vücudum tepeden tırnağa ürperdi ve tüylerim diken diken oldu. *Güçleniyordum* ama sanırım geçen her yılla birlikte ikimiz de güçlenmeye devam edecektik; ta ki...

Ne zamana dek?

Nedense hep on sekizime bastığımda bir şeylerin değişeceğini düşünürdüm ama doğum günümün üstünden bir ay geçtiği halde hâlâ burada gözlerden uzak yaşıyor, babamın beni savaşıma çağırmasını bekliyorduk.

Buna yaşamak denmezdi.

Aynısı Misha için de geçerliydi.

Fazlasıyla aşına olduğum hoşnutsuzluk hissi ağır bir battaniye gibi beni boğmaya başladı ama onu hemen üstümden attım. Şu an bunları düşünmenin zamanı değildi çünkü işin gerçeği epeydir güç kazanmaya devam ediyordum. Hızlanmaya da başlamıştım ama Misha'yla eğitim alırken kendimi frenleyebiliyordum.

Oysa bu gece kontrolü kaybetmiştim.

Gerçi çok daha kötüsü de olabilirdi.

“Niyetim onu pencereden dışarı atmak değildi ama bunu yaptığıma memnunum doğrusu” dedim üstümdeki koyu renkli kazığa bakarak. “Ne kadar güçlü olduğumu görünce... çok korktu.”

“Elbette korkar Trin, çünkü burada neredeyse herkes senin sadece bir insan olduğunu sanıyor.”

Ama değildim.

Yarı Gardiyan da değildim; ki onlar kötü adamları haklayan gerçek birer süper kahraman sayılırdı, şey, tabii eğer süper kahramanlar birer çörtlen olsaydı.

Dünyanın dört bir ucundaki kilise ve binaların üzerine tünemiş çörtlenler, yaklaşık on yıl öncesine kadar sadece mimari harikalar olarak görülüyordu ama sonra kendilerini ifşa etmiş, dünyaya aslında nefes alan canlılar olduklarını göstermişlerdi.

İlk şok dalgasının ardından insanlar, Gardiyanlar'ın da bir canlı türü olduğunu anlamış ve onları kabullenmişlerdi. Yani çoğu öyle yapmıştı. Tanrı'nın Çocukları Kilisesi gibi tutucu cemaatler, onları kıyametin bir alameti ya da kusurlu bir tür olarak görüyordu ama çoğu insanın Gardiyanlar'la bir sorunu yoktu ve bazen bir insanın suç işlediğine şahit olduklarında kolluk kuvvetlerinin yardımına koşsalar da, aslında Gardiyanlar çok daha kötücül bir türün peşindeydi.

İblisler'in.

Halkın iblislerin gerçek olup olmadığına, neye benzediğine ya da kaç türü olduğuna dair bir fikri yoktu. Ne yazık ki bazı iblislerin, onların arasına büyük güç ve otorite sahibi olan hükümet pozisyonlarına getirilecek kadar ustaca karıştıklarından habersizdiler.

Çoğunluk, iblislerin İncil'de bahsi geçen efsanevi yaratıklar olduğuna inanırdı çünkü bir çeşit ilahi kurala göre insanoğlu iblisler hakkında sorgulama yapmamalı, onları hiç tartışmasız, körü körüne kabul etmeliydi.

İnsanlar Tanrı ve Cennet'e iman etmeli ve inançları saf bir yerden gelmeliydi; ilahi bir cezalandırılmanın çekincesinden değil. Eğer insan Cehennem'in *gerçekten* var olduğunu keşfederse işler Gardiyanlar da dahil olmak üzere herkes için hızla kötüye giderdi.

Gardiyanlar'ın görevi iblislerin icabına bakmak ve herkes özgür iradesiyle falan yaşayıp hayatın tadını çıkarabilsin diye insanlardan gerçeği saklamaktı.

En azından bize söylenen, bizim inandığımız buydu.

Küçükken bunu anlam veremezdim. Yani insanlar iblislerin gerçek olduğunu bilselerdi kendilerini onlardan koruyabilirlerdi. Mesela başkasını öldürmenin Cehennem'e tek yön iadesiz bilet kestirmek anlamına geldiğini öğrenselerdi ona göre *davranırlardı* ama o zaman özgür iradeleriyle hareket etmiş olmazlardı. Thierry bir keresinde bana bütün bunları anlatmıştı.

İnsanoğlu her zaman, cezalandırılma korkusu olmaksızın özgür iradesini kullanabilecek konumda olmalıydı. Ama insanların

yaşadığı şehirleri korumak ve iblislerin giderek artan nüfusunu azaltmakla görevli savaşçıların yetiştirildiği Orta Atlantik ve Ohio Vadisi klanlarının geçmişteki otorite merkezi olan Potomac Dağları Gardiyanlar'ı savaşçı olarak eğitmenin ötesinde bir amaca sahipti.

Onlar beni saklıyordu. Clay ve onun o aptal, dağınık saçları da dahil, topluluğun büyük kısmı bundan habersizdi. Clay benim hayalet ve ruhları görebildiğimin de farkında değildi ve evet, bu iki tür arasında dağlar kadar fark vardı. Gerçeği bilenlerin sayısı bir elin parmağını geçmezdi. Misha. Thierry ve kocası Matthew. Jada. Hepsi bu kadardı.

Ve hep böyle kalacaktı.

Gardiyanlar'ın büyük kısmı benim Thierry ve Matthew'nun haline acıdığı kimsesiz bir insan olduğumu sanıyordu ama ben bir insandan çok daha fazlasıydım.

İnsan soyum anne tarafımdan geliyordu. Ne zaman aynaya baksam annemi görürdüm. Sadece koyu renk saçlarım ve kahverengi gözlerim değil, Sicilyalı köklerimize yaraşır bronz tenim de bana ondan miras kalmıştı. Yüz hatlarım da tıpatıp onunkiler gibiydi. İri gözler. Belki gözlerim biraz fazla büyüktü çünkü istediğimde hiç zorlanmadan pörtlek gözlü biri gibi görünebiliyordum. Anneminki gibi çıkık elmacık kemiklerim ve ucu hafifçe yamuk, küçük bir burnum vardı. Onun geniş ve çoğu zaman anlamlı dudaklarını da almıştım.

Bana anne tarafımdan miras kalanlar bunlarla sınırlı değildi. Onun o boktan aile genetiğine de sahiptim.

İnsan olmayan tarafıma gelince... Eh, babama hiç *benzemezdim*.

Hem de hiç.

"Bir insan bir Gardiyan'ı, yumruklamak şöyle dursun yerinden bile kıpırdatamaz" dedi Misha, bariz olan bir gerçeği vurgulayarak. "Sana yapman gereken şeyi yapmamalıydın demiyorum ama dikkatli olmalısın."

"Biliyorum."

"Öyle mi?" diye sordu sessizce.

Gözlerimi kapadığımda nefesim kesildi. Elbette biliyordum. Tanrım, bilmez miydim hiç. Clay, ona yaptığımdan çok daha fazlasını hak etmişti ama yine de dikkatli davranmalıyım.

Ve evet, Thierry, Clay'le olanları öğrenmeliydi çünkü Clay'in böyle davrandığı tek kişi ben olamazdım ama bir yandan da Thierry'nin işi zaten başından aşkındı.

DC'deki Gardiyan klanı liderinin ocak ayındaki ölümünden beri burada gergin bir ortam hâkimdi. Kapalı kapılar ardında her zamankinden çok daha fazla görüşme yapılıyordu ve kulağıma çalındığına göre –şey, tamam, onu gizlice dinliyordum– Thierry, sadece karakollara değil, neredeyse bizimki kadar büyük topluluklara da saldırıların arttığını söylüyordu, ki eskiden bu saldırılar nadiren olurdu.

Sadece birkaç hafta önce iblisler duvarlarımıza dayanmıştı. O gece...

O gece fenaydı.

“Sence Clay bir şey söyler mi?” diye sordum Misha'ya.

“Biraz kafası çalışıyorsa söylemez.”

Misha kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Yüzüm göğsüne çarptı. “Bence hiçbir şey söyleyemeyecek kadar korktu.”

“Benden korktu” dedim sırtarak.

Tahminimin aksine Misha gülmedi. Onun yerine çenesini başının üstüne yasladığını hissettim. Uzunca bir sessizliğin ardından, “Buradaki Gardiyanlar'ın çoğu neyi sakladıklarından habersiz. Senin gerçekte ne olduğunu asla öğrenmemeliler” dedi Misha. Bunu zaten en başından beri biliyordum. “Asla.”

İç çekip irkilerek uyandım. Yerleşkenin duvarları önünde iblisler vardı.

İblislerin duvarlara yaklaştığı her defasında içeridekileri kendilerine sığınacak bir yer bulmaları konusunda uyarın sirenler bu defa çalmamıştı. Ev bir mezar kadar sessizdi ama iblislerin yakınlarda olduğunu biliyordum. Bana bunu söyleyen, içimdeki bir tür iblis radarıydı. Başucumdaki lambayı açtığımda yıldızların, tava-

HABERÇİ 1

NEW YORK TIMES'İN EN ÇOK SATAN YAZARI

JENNIFER L. ARMENTROUT'TAN

KARANLIK ELEMENTLER EVRENİNİ ÖZLEYENLERE,
MELEKLER, İBLİSLER VE SIRLARLA DOLU
KALBİNİZE İŞLEYECEK YEPYENİ BİR SERİ.

On sekiz yaşındaki Trinity Marrow kör olsa da hayaletleri, ruhları görebiliyor ve onlarla iletişim kurabiliyor. İnsanlığı iblislerden koruyan ve şekil değiştirebilen Gardiyanlar tarafından korunan bir yerleşkede yıllardır saklanması için nedeni, bu yeteneği.

İblisler Trinity hakkındaki gerçeği keşfederlerse güçlerini arttırmak için onu ele geçirecekler.

Başka bir klandan gelen Gardiyanlar, bir yaratım hem iblisleri hem de Gardiyanları öldürdüğüne dair raporlarla geldiğinde Trinity'nin dünyası yerle bir olur. Bunun bir nedeni de şimdiye kadar gördüğü en sinir bozucu ve büyüleyici insanla tanışmasıdır. Zayne'in de kendine ait sırları vardır ama iblisler yerleşkeye girince ve Trinity'nin sırrı gün ışığına çıkınca birlikte çalışmak zorunda kalırlar. Trinity'nin ailesini ve belki de dünyayı kurtarmak için Zayne'e güvenmesi gerekecek.

Fırtınalı bir savaşa hazır mısınız?

ÇEVİREN: MÜGE ÖZÇELİK

